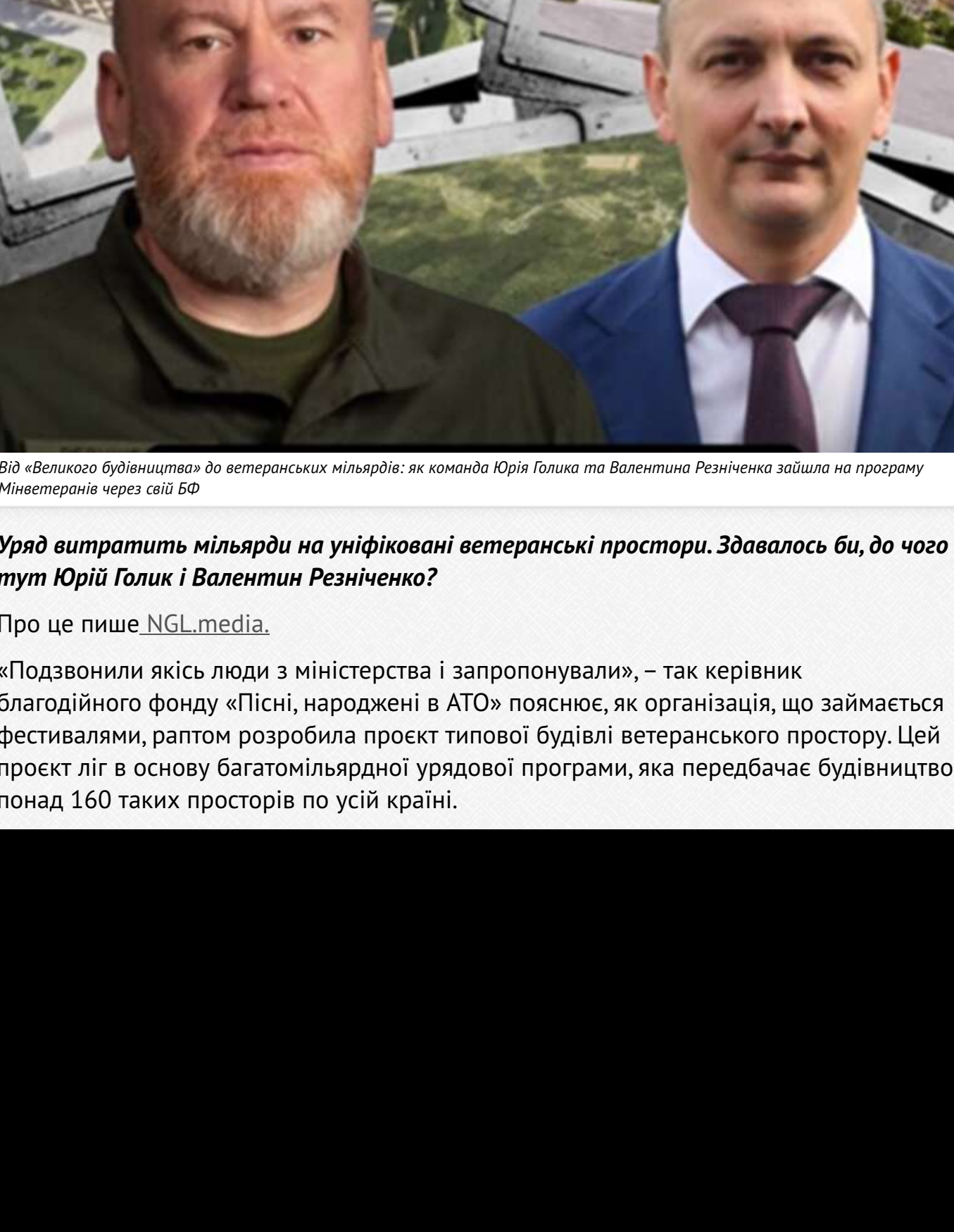


## Від «Великого будівництва» до ветеранських мільярдів: як команда Юрія Голика та Валентина Резніченка зайшла на програму Мінветеранів через свій БФ

Матеріал на основі

Read in English

Додати в блог або на сайт



**Уряд витратив мільярди на уніфіковані ветеранські простори. Здавалось би, до чого тут Юрій Голик і Валентина Резніченка?**

Про це пише NCLmedia.

«Подзвонили якісь люди з міністерства і запропонували», – так керівник благодійного фонду «Пісні, народжені в АТО», народжений в АТО, як організація, що займається фестивалями, ратом розробила проєкт типової будівлі ветеранського простору. Цей проєкт лі в основу багаторічної урядової програми, яка передбачає будівництво понад 160 таких просторів по усій країні.



Візуалізація типового ветеранського простору, загалом у межах державної програми планувалося збудувати понад 160 таких об'єктів (фото Івано-Франківська ОВА)

Держава **платила** до 60% вартості будівництва, решту має докласти місцева громада. Проєкт підуть лише на нове будівництво і лише за типовим проєктом міністерства, тобто їх не можна використати на ремонт чи облаштування уже працюючих ветеранських просторів.

Ще до офіційного запуску урядової програми перший заступник міністра у справах ветеранів Віктор Байдачний відвідував регіони і домовлявся з місцевими громадами. А вже у липні 2025 року уряд виділив 446 млн грн і будівництво ветеранських просторів стартувало у перших семи громадах – у Кривому Розі, Луцьку, Житомирі, Бучі, Ужгороді, Кременчуці та Івано-Франківську.

Вести їх в експлуатацію планували у рекордно короткі терміни – до 1 грудня минулого року. Очевидно, що жоден з семи об'єктів у цей термін не вклався. Зрештою, вони й досі так і не відкрились.

Водночас у лютому 2026 року уряд **затвердив** умови участі в наступному етапі програми будівництва ветеранських просторів – цього разу на 1,1 млрд грн для 15 громад.

### Реалізація програми

Документи, які громади подавали на участь в урядовій програмі, свідчать, що міста готувались задого до її офіційного оголошення. Наприклад, ділянку під будівництво у Луцьку виділили 28 вересня 2025 року – за три тижні до того, як уряд **узавдив** відповідну постанову.

Експертизу адаптованих проєктів робили дві організації, ТОВ «УК Експертиза» і ТОВ «Нова-Експерт», витрачаючи менше місяця на кожен об'єкт.

Поспішали і на тендері. У всіх семи громадах до участі в торгах зголосилися лише одні підрядники, який і отримував замовлення, а умови тендерів фактично унеможлилювали участь інших. Наприклад, у Кривому Розі **вимагали** підтвердити річний дохід на рівні очікуваної вартості контракту (понад 130 млн грн) – і проїти особистий огляд об'єкта з підписом замовника. В Ужгороді, окрім **огляду**, **додали** необов'язкові сертифікати якості.

При цьому компанії, які в результаті отримали підряди, були або щойно створені, або з неспівмірно малим досвідом. Підрядник у Кременчуці мав досвід на 2 млн грн, але **співстав** підряд на 132 млн грн. Подати на тендер документи свідать, що всі 42 співробітники компанії взяли на роботу за кілька місяців до тендеру з окладами 8-9 тис. грн **при середній зарплаті** будівельника 40 тис. грн. Консорціум, який буде вести ветеранський простір в Бучі, зареєстрували за кілька місяців до тендеру, в штаті у нього лише шість осіб.

Будівництво семи ветеранських просторів розпочалось влітку-восени 2025 року. Тоді ж з'ясувалося, що у кошторисах суттєво завищена вартість матеріалів. У Кременчуці – близько 2 млн грн, у Кривому Розі – близько 2,6 млн грн, в Ужгороді – понад 2 млн. Частина позицій у кошторисах сформульована назвичею чітко, без конкретних характеристик, що унеможливило порівняння з ринковими цінами.

Початковий задуи програми передбачав, що від розподілу грошей до появи готових об'єктів мине менше п'яти місяців. Проте деякі громади пішли ще далі. Наприклад, у Луцьку календарний **план**, поданий разом із заявкою, передбачав початок будівельних робіт з 1 серпня і завершення до 30 листопада – тобто лише чотири місяці на все будівництво. Але в результаті договір з підрядником підписали лише 15 жовтня, а завершити роботу він мав 20 листопада. Втім, приклад Луцька **тяжніше** на тілі Кременчука, де договір на будівництво укладли 10 листопада з **задатком** 20 листопада – десять днів на зведення складної будівлі площею майже 1500 м<sup>2</sup>.

Такий **поспіх** можна пояснити тим, що громади хотіли освоїти бюджетні гроші до кінця року, а далі продовжувати будівництво додатковими угодами. Керівник управління капітального будівництва Луцької міськради Василь Ліщук публічно **підтвердив**, **нереальні** терміни зумовлені тиском з Києва: «Завантажували, що терміни дуже-дуже такі тисли. Але ми на місці бачимо цю ситуацію по-одному. Керівництво країни в загальному десь, можливо, бачить трошки по-іншому».

Терміни по всіх семи об'єктах переносили кілька разів. Василь Ліщук у розмові з журналістами **пояснив**, що наразі задача об'єкта у Луцьку затримується через узгодження оздоблення, оскільки навіть колори мають відповідати єдиному стандарту. «Є затримки з боку самого міністерства, яке координує ці процеси. Кілька днів тому ми отримали місцеву версію, тому зараз починаємо внутрішнє оздоблення», – пояснив він.

За оцінкою Ліщука, новий ветеранський простір у Луцьку відкриється не раніше червня. Проте він досі не знає, хто буде його утримувати. «Ми відповідальні за будівництво. Міністерство зараз вирішує, хто буде далі експлуатувати», – сказав він.

### «Пісні, народжені в АТО»

За задумом урядової програми, загалом по всій країні планувалося збудувати 161 ветеранський простір – усі в єдиному архітектурній стилі. Цей проєкт Міністерство у справах ветеранів затвердило **наказом**.

Але замовляло його не міністерство.

В реєстрі будівельної діяльності проєктна документація **з'явилася** 24 квітня минулого року – за 55 днів до появи урядової постанови. Розробку документації замовив благодійний фонд «Пісні, народжені в АТО» у приватного підприємця із Закарпаття Юрія Ерделя.

Далі цей проєкт передали міністерству, яке і отримала всі майнові права. Участь у державній програмі могла бути лише за умови будівництва саме за цим проєктом, без жадних змін, – громади підтверджували це в **заявках**. Дозволи на використання проєкту підписував перший заступник міністра Віктор Байдачний.

Благодійний фонд «Пісні, народжені в АТО» з Дніпра раніше **проводив** музичні фестивалі, а у 2022 році **перекерігував** на допомогу військовим, переселенцям та лікарям. Організація не має жодного статусу до проєктування чи будівництва – **принаймні** офіційно.

Засновник фонду Володимир Юрченко не зміг пояснити, чому благодійна організація замовляв будівельну документацію для державної програми.

«Подзвонили якісь люди з міністерства і запропонували», – **тек** не особливо додав ясності у розмові з журналістами керівник фонду Юрій Шуліка. Він **підтвердив**, що саме його організація замовила проєкт, який передали у міністерство. Але хто саме дав цю команду, що звернулись саме до «Пісен, народжених в АТО», хто всередині фонду вів ці **перемови**, як обирали проєктувальника Юрія Ерделя – на кожне з цих питань Юрій Шуліка **відповідав** однаково: не знає, не може сказати.

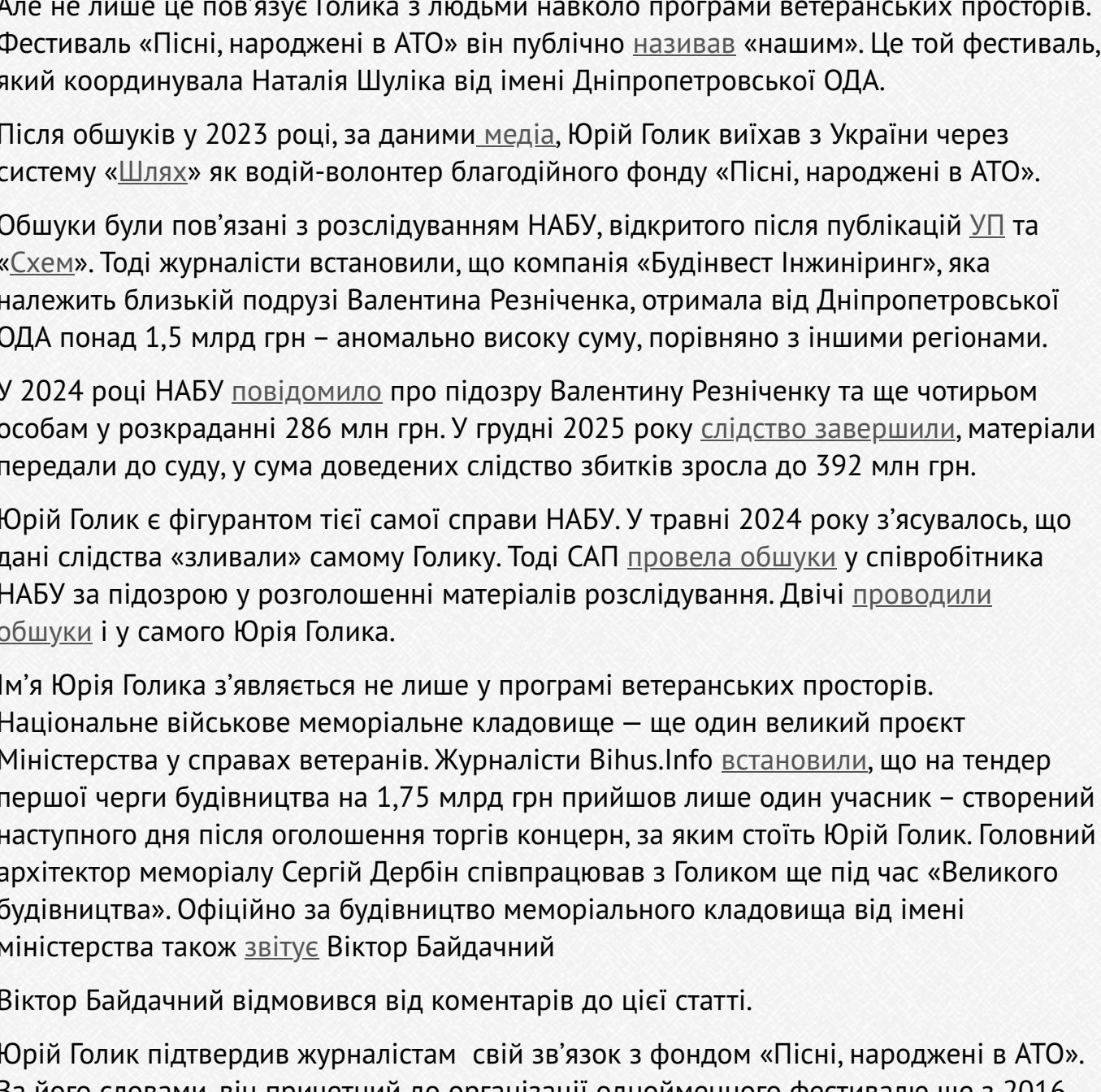
Архітектор Юрій Ердель **підтвердив**, що до нього звернувся благодійний фонд, хоч і не міг згадати його назву. Ердель каже, що розробив проєкт за символічну плату в одну гривню, «бо це для ветеранів». З міністерством він не контактував, а свою роботу передав фонду, а той вже далі – міністерству, але без його участі.

«Мене попросили, що розробити проєкт треба в дуже короткі терміни. День і ніч працювати», – **пояснив** Ердель. Будувати **теж** треба було швидко, тому він підбачив у проєкті будівлю зі збірних каркасних конструкцій. Пів року на будівництво такого об'єкта він **вважає** реальним терміном.

### «Якісь люди»

Юрій Шуліка не зміг пояснити, чому саме очолюваний ним фонд опинився в центрі державної будівельної програми. Але зв'язки організації дають підказку.

Благодійний фонд «Пісні, народжені в АТО» заснував Володимир Юрченко – колишній заступник голови Дніпропетровської ОДА Валентина Резніченка і президентський проєкт з ремонту доріг, шкіл і лікарень.



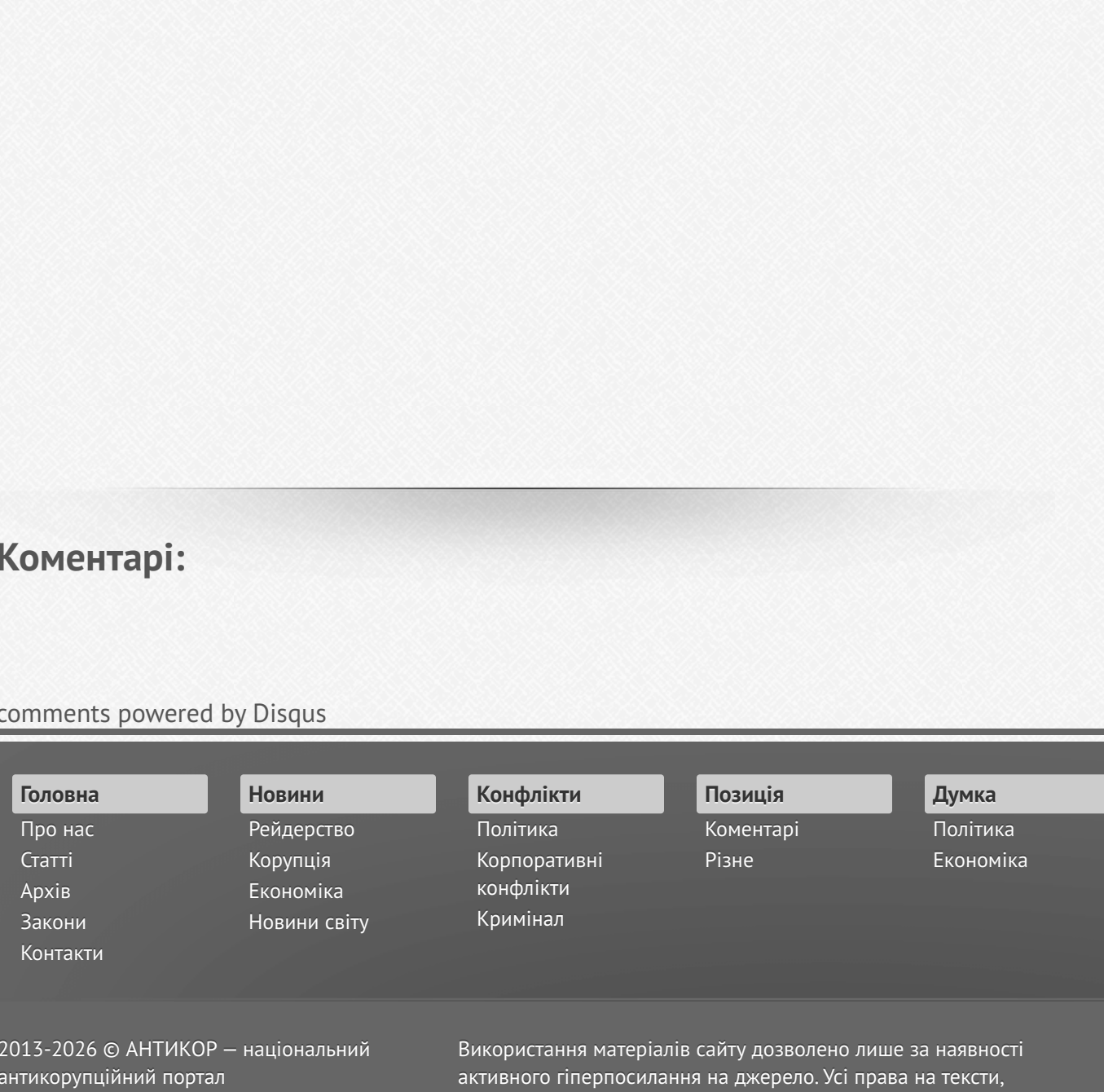
У відкритих джерелах збереглося фото «Команди Резніченка» за 2018 рік. Справа за спиною Резніченка стоїть Юрій Голик.

З огляду на адміністративне пов'язання і дружина нинішнього керівника фонду, Наталія Шуліка у 2017 році **координувала** однойменний фестиваль «Пісні, народжені в АТО» від імені Дніпропетровської ОДА – тоді вона працювала у Центрі допомоги учасникам АТО при адміністрації Резніченка. Також очолювала управління з питань учасників АТО при тій же адміністрації.

На першому плані – голова ОДА Валентин Резніченко. Крайні зліва – Володимир Юрченко і Віктор Байдачний. Перший нині – засновник благодійного фонду, який замовив проєкт будівництва ветеранського простору. Другий – заступник міністра у справах ветеранів. Саме Віктор Байдачний ще до офіційного старту програми **здав** домовлятися з громадами. Саме йому міністерка доручила контролювати **затвердження** проєкту і **розподіл** субвенції з держбюджету між першими громадами.

Віктор Байдачний – уродженець Дніпра. До призначення у 2022 році на посаду заступника міністра у справах ветеранів він **працював** в управлінні з питань ветеранської політики Дніпропетровської ОДА за намісця Валентина Резніченка і під керівництвом Наталії Шуліки. **Але документи** про відкриття працівників цього управління у 2019-2020 роках, де Байдачний значиться провідним інспектором відділу патріотичного виховання. Обое – і Байдачний, і Шуліка – **засновниками** громадської організації «Дніпропетровська обласна спілка воїнів АТО».

На тому ж груповому фото «Команди Резніченка» присутня ще одна людина – Юрій Голик. Він був радником Резніченка, коли той очолював ОДА. Вони давали соратників – разом працювали ще з 2000-х. Резніченко особисто запрошував Голика на кожну свою нову посаду, **а останні** кілька років у нього працював фактично заступником, – **розповідав** Голик в інтерв'ю 2021 року.



Юрій Голика **часто** називали «ідеологом» і «куратором» програми ветеранських просторів. Фестиваль «Пісні, народжені в АТО» він публічно **називав** «нашими». Це той фестиваль, який координувала Наталія Шуліка від імені Дніпропетровської ОДА.

Після обшуків у 2023 році, за даними **meda**, Юрій Голик виїхав з України через систему «Шлях» як водей-колонтер благодійного фонду «Пісні, народжені в АТО». Обшукі були пов'язані з розслідуванням НАБУ, відкритого після публікацій УП та «Схеми». Тоді журналісти встановили, що компанія «будівель Інжиніринг», яка належить близькій подрузі Валентина Резніченка, отримала від Дніпропетровської ОДА понад 1,5 млрд грн – аномально високу суму, порівняно з іншими регіонами.

У 2024 році НАБУ **повідомило** про підозру Валентину Резніченку та ще чотирьом особам у розкраданні 286 млн грн. У грудні 2025 року слідство **завершило**, матеріали передали до суду, у **сума** доведених **збитків** зростає до 392 млн грн.

Юрій Голик є фігурантом тієї самої справи НАБУ. У травні 2024 року з'ясувалося, що дані **свідства** «зв'язали єдиною лінією. Тоді САП **проводив** обшуків у співробітників НАБУ за підозрою у розголошенні матеріалів розслідування. Дені **проводили** обшуків і у самого Юрія Голика.

Ін'я Юрія Голика з'являється не лише у програмі ветеранських просторів. Національне військове меморіальне кладовище – це один великий проєкт Міністерства у справах ветеранів. Журналісти Bilhush **встановили**, що на тендер першої черги будівництва на 1,75 млрд грн прийшов лише один учасник – створений наступного дня після оголошення торгів концерн, за яким стоїть Юрій Голик. Головний архітектор концерну Сергій Дербін співпрацював з Голиком ще під час «Великого будівництва». Офіційно за будівництво меморіального кладовища від імені міністерства також **звів** Віктор Байдачний.

Віктор Байдачний відмовився від коментарів до цієї статті.

Юрій Голик **підтвердив** журналістам **свій** зв'язок з фондом «Пісні, народжені в АТО». За його словами, він **принципний** до організації **одиничного** фестивалю ще з 2016 року, а після повномасштабного вторгнення він **неодноразово** **виїжджав** від цього фонду за кордон – **возив** волонтерську допомогу для ЗСУ. Голик **переконав**, що живе зараз у Києві. З Віктором Байдачним знайомий, але «вже років сім-вісім» нічого про нього не знає.

Будь-яку **приметність** до програми будівництва ветеранських просторів Юрій Голик **заперечив**. «Мав би – такі простори на п'ятий рік повномасштабної війни були б уже давно збудовані по всій країні та були б **вразком** для наслідкування, а не **перетворили** б на стадії **проектування** і **обговорення**. Почому збудовані були б за **небодяжати** коштом», – **заявив** він. Появу свого імені поруч із вже **чужим** великим будівельним проєктом Міністерства у справах ветеранів **назвав** «чимось фантазіями та домислами».

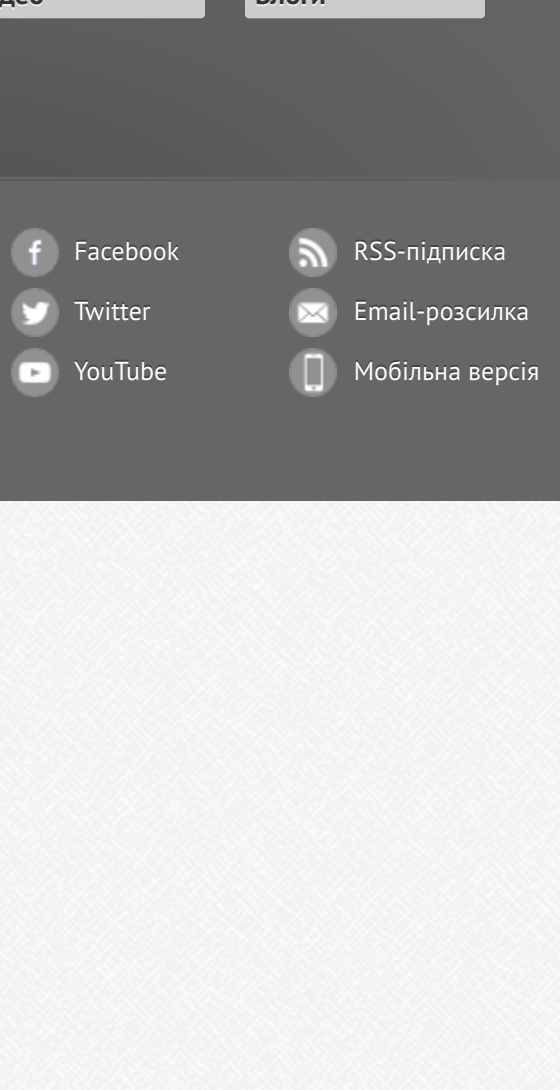
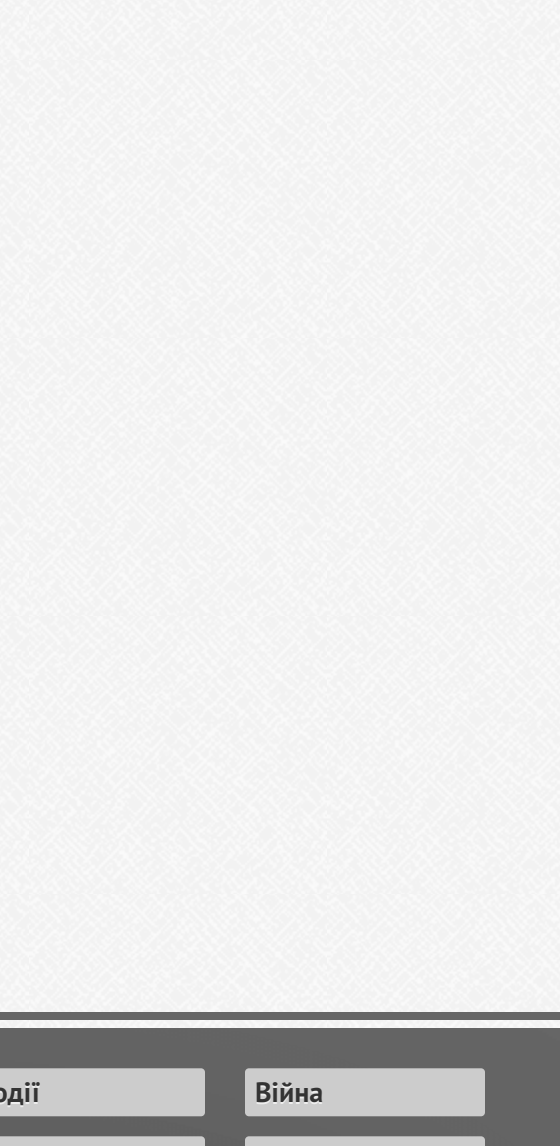
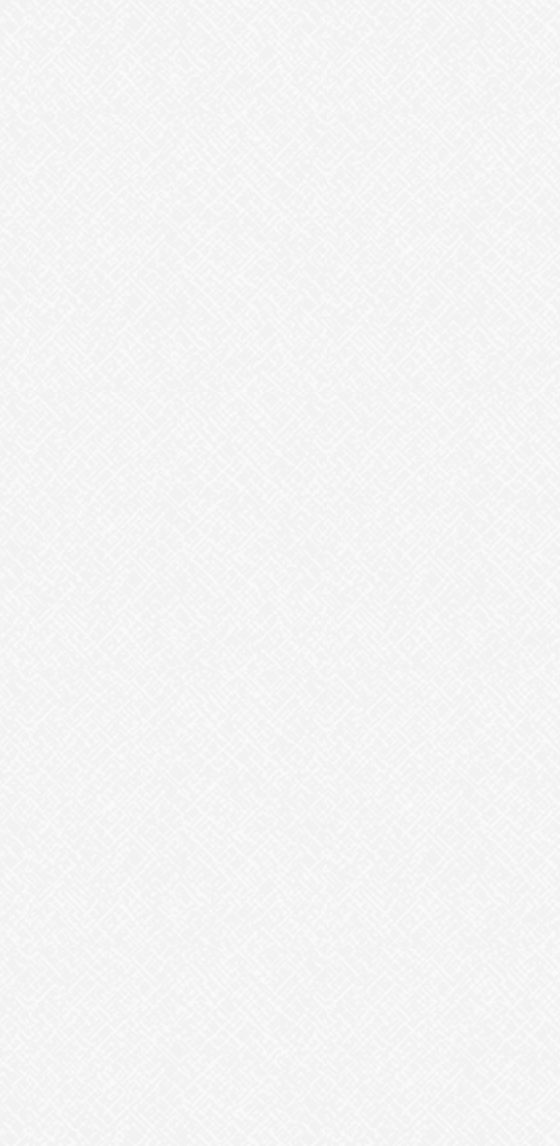
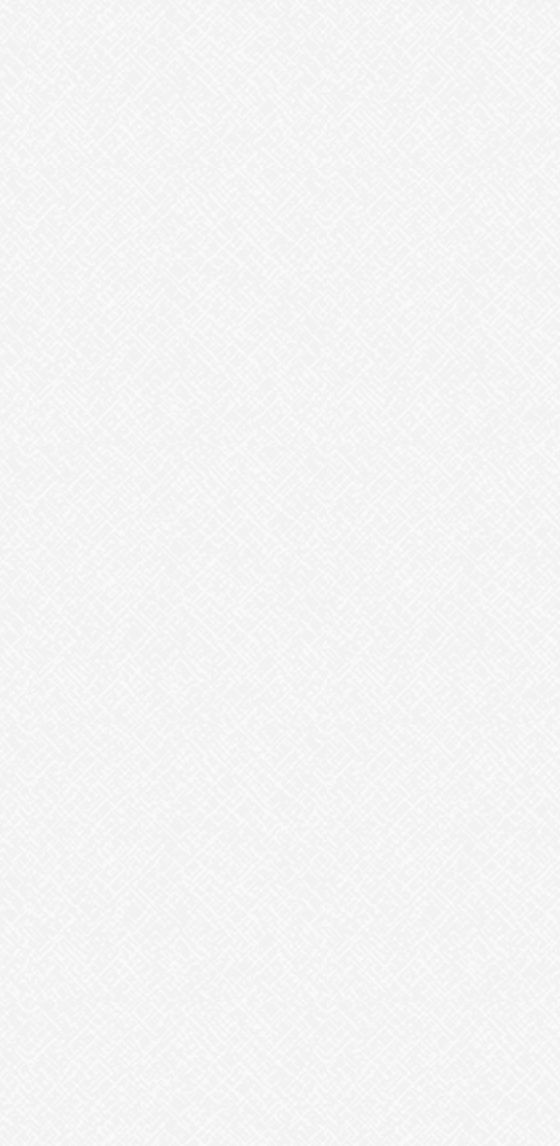
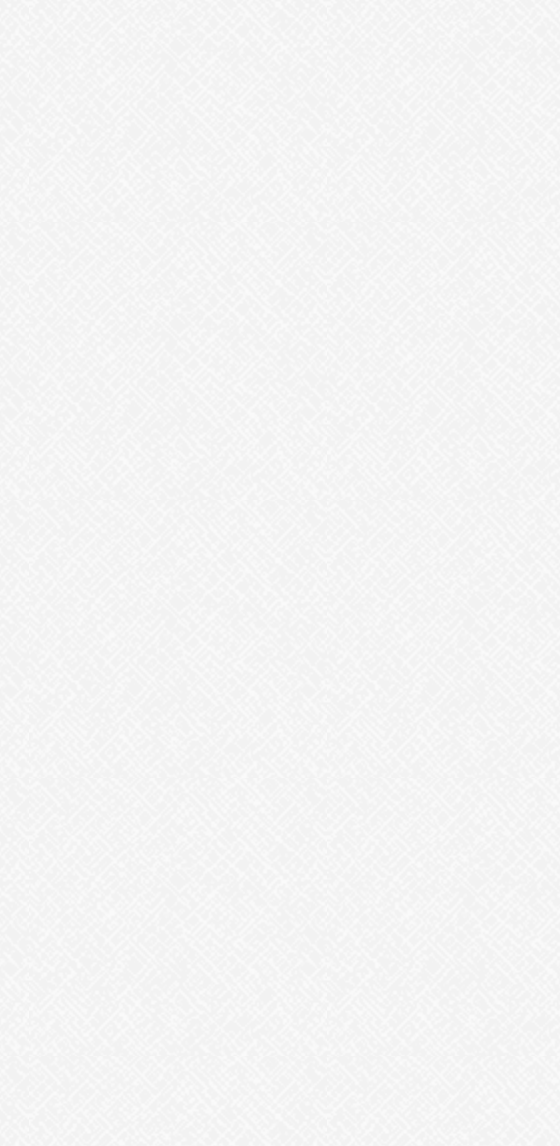
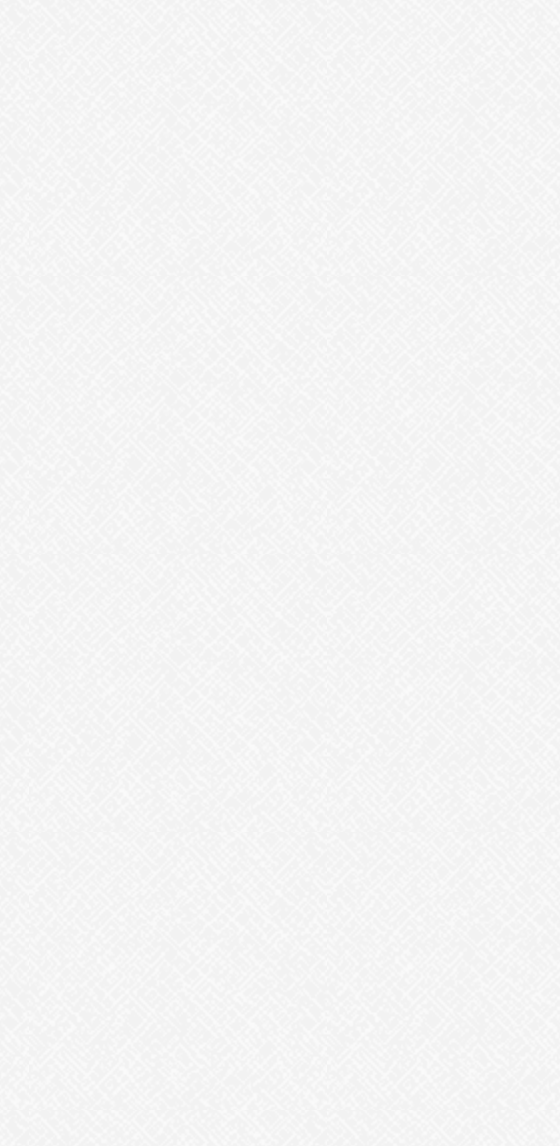
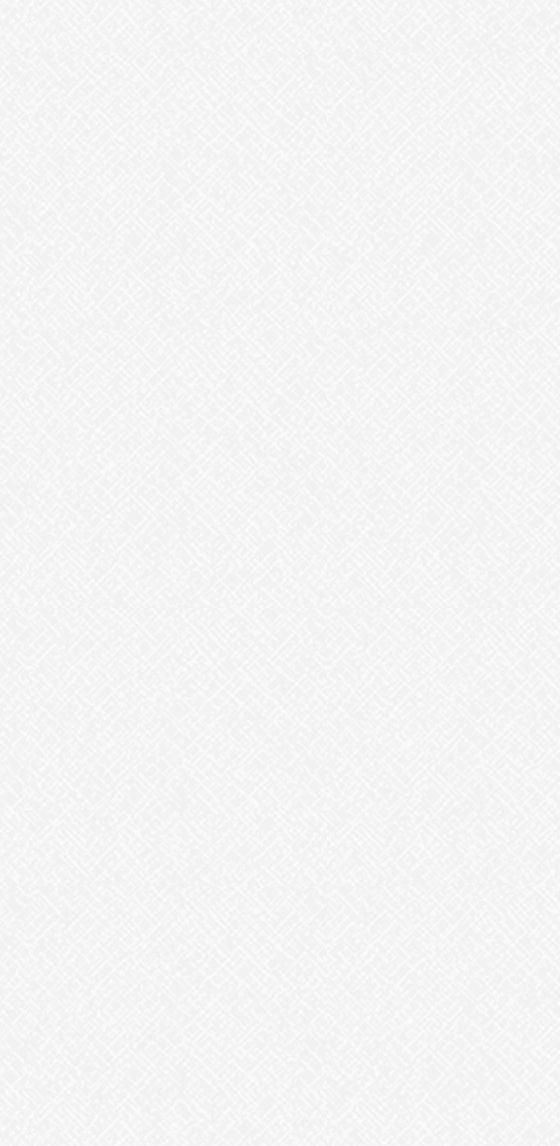
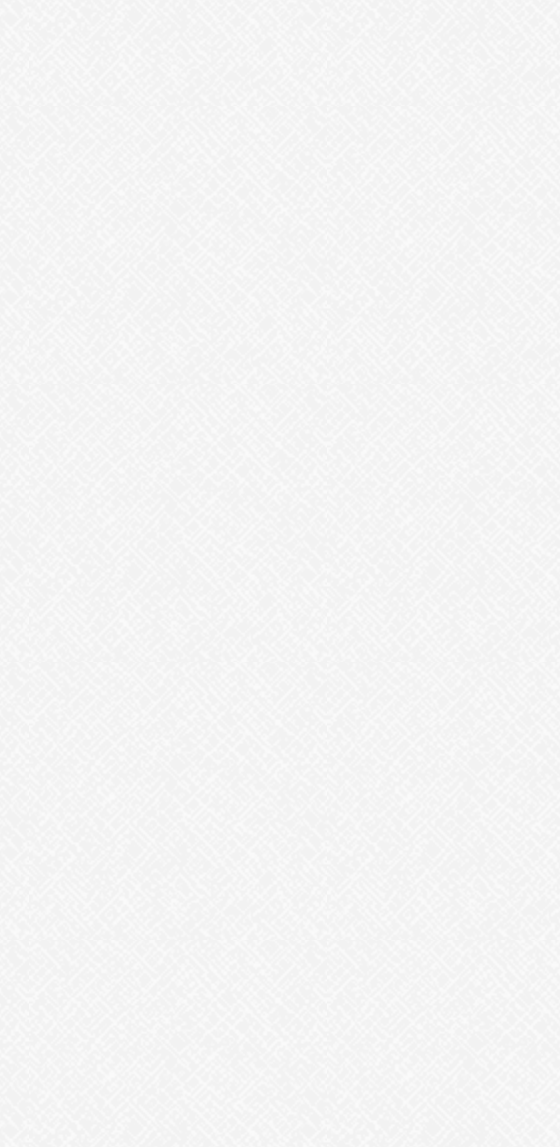
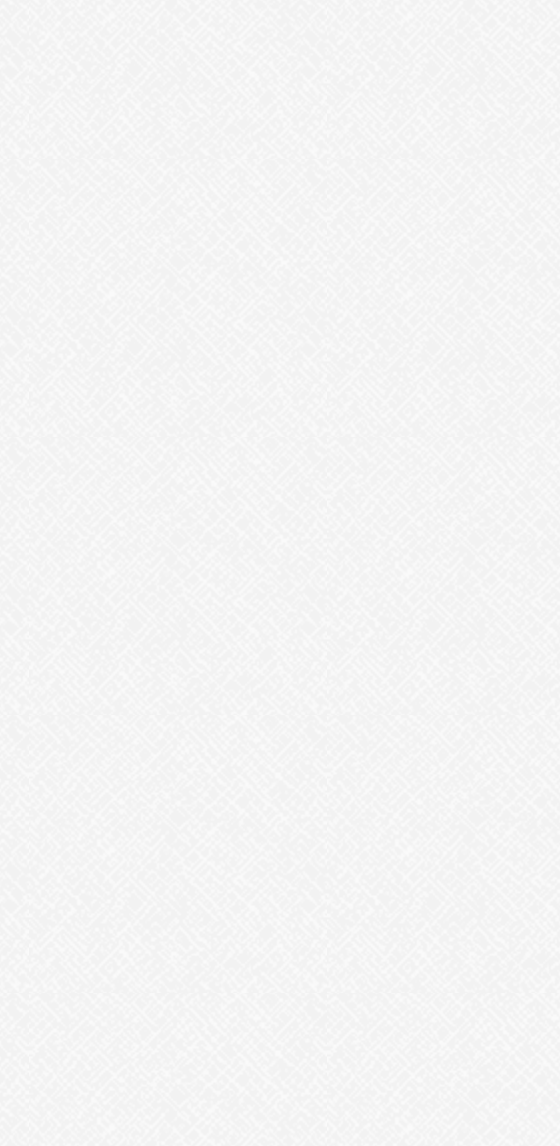
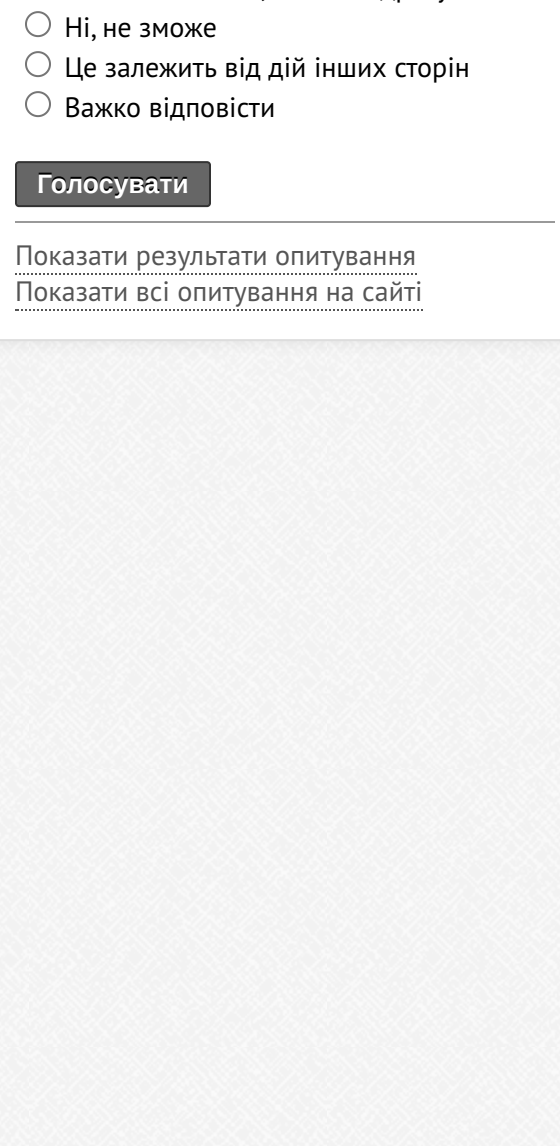
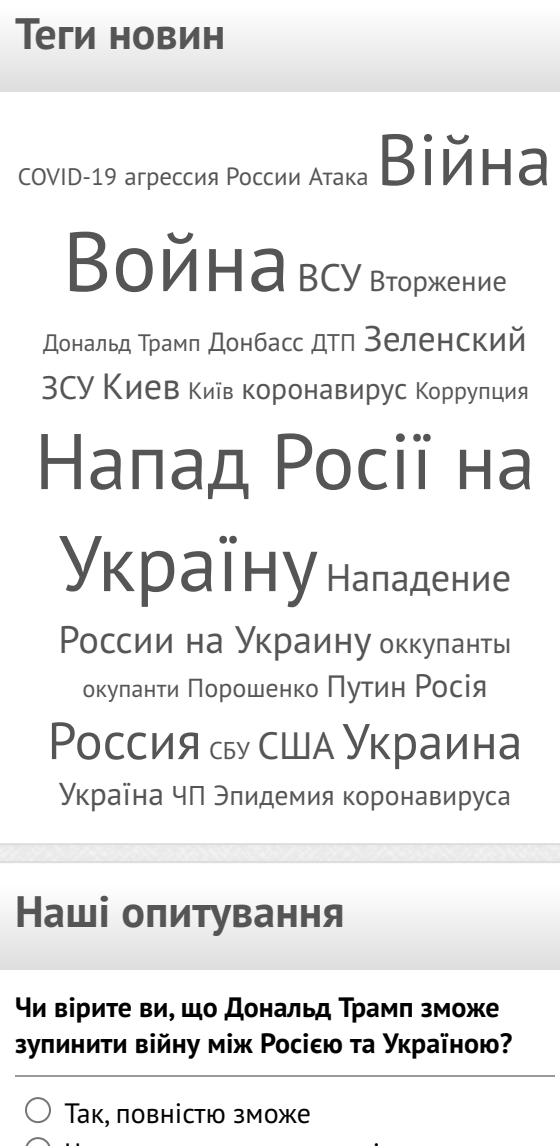
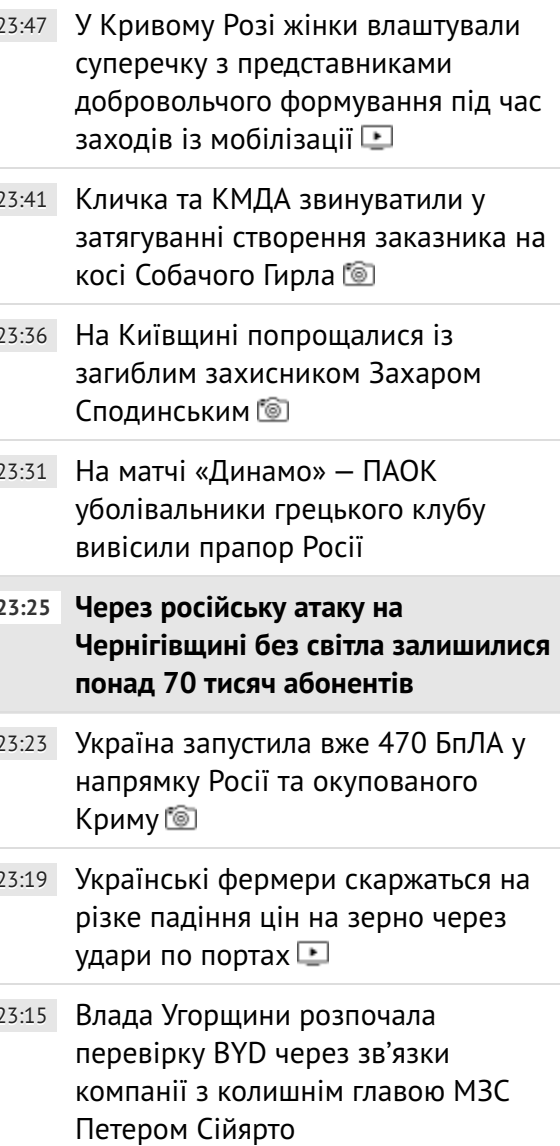
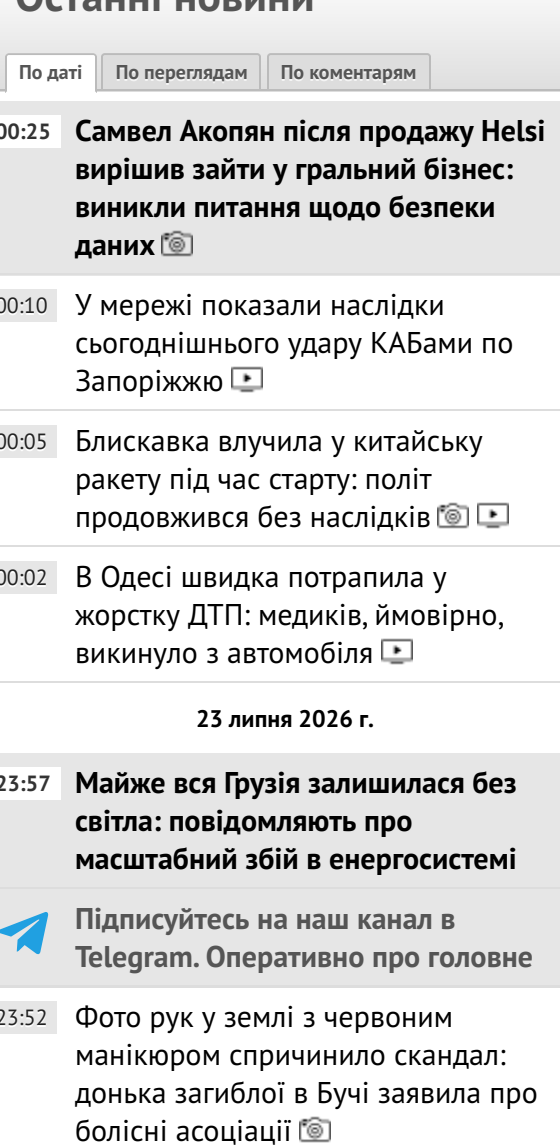
2015-2016 рр. АНТИКОР – національний антикорупційний портал

Результат на сайті • Наші партнери

Політика конфідційності

Використання матеріалів сайту дозволено лише за наявності письмового співробітництва на двох. Усі права на тексти, зображення, фотографії та відеоматеріали належать їх авторам.

### Важливі новини



### Коментарі:

comments powered by Disqus

